

UTINAPLÓ

Határtalanul! program első utazás.

1. Nap:

2012. Március 27. én indultunk el szakmai kirándulásra, a Délvidékre. Menet közben megálltunk Szegeden. A szakmai kirándulás fő oka a Duna-Tisza és azok csatlakozásainál vett vízminta alapos elemzése. Elsőként a Tiszát vizsgáltuk meg.

Elég szórakoztató gyakorlatnak álltunk elébe. A víz keménysége, nitrit és nitrát tartalma mellett számos tulajdonságát is megvizsgáltuk. A baráti társasággá alakult Than-os diákok jól megértették egymást. A vízminta vizsgálat pontosan zajlott. Majd elindultunk felfedezni Szeged városát. Nagyon szép az egész

város. Egyetemisták lepték el az utcákat. A nagyjából 1-2 órás városnézés nagyon hamar elment a jó társaságban, azután indultunk neki a határnak, és onnan Adára. A határon kétszer is igazoltattak minket. Egyszer a magyar és egyszer a szerb határon is. A szerbiai részen sokkal többet kellett állnunk, mint ide haza. De ezek után már az út tovább Adára simán ment, és miután elfoglaltuk a szállást, mentünk megmérni az ottani vizét a Tiszának. Onnan mentünk a helyi Műszaki Iskolába, felvenni a kapcsolatot a diákokkal és a tanárokkal. Az iskolában egy előre elrendezett teremben vártak minket, üdítővel és nassolni valóval. A helyi iskola igazgatója és a szakmai igazgató helyettes is beszédet mondott. Mikor befejezték, a vezető tanárunk is mondott egy kisebb véleménynyilvánítást, és köszönetet. Ezek után a diákok és a tanárok is bemutatkoztak egymásnak. Kicsit nehéz megjegyezni 24 nevet ☺, majd elindultunk végigjárni az iskolát.

Bemutatták a CNC programozó termet, elég nagy volt és minden olaj szagú, elmentünk megnézni a tetőcserép készítő termet, ahol egy makett volt kiállítva. Majd felmentünk az emeletre megnézni a számítástechnika termet, ahol a C++-t tanulhatják a diákok. Az egész iskola nagyon egyszerű, de szép is egyben. Az iskolai program után elindultunk és megmutatták nekünk a várost. Átsétáltunk a korzón, megmutatták a helyi katolikus templomot is a pravoszláv templomot, nagyon szép és látványos hely, csak kár hogy fizetni kell a jó helyért ☺. A diákok és a tanárok egy időre különváltak és külön csoportokban néztük meg a várost. Nagyon szép kis város Ada. Nagyon tetszett mindenkinek. Majd 8-kor volt vacsora a szálláson, megvacsorázott mindenki, és a helyiek egy szervezett estét tartottak nekünk. Volt táncoktatás, énektanulás. Nagyon hangulatos estét tartottunk.

2. Nap:

Második nap reggeli után indultunk a busszal Újvidékre. Az út nagyon hosszú volt, ez a nap volt a legtöbbet utazós, legtöbbet a buszon ülős napunk. Több órán keresztül nem tudtunk mozogni rendesen. Az igaz, hogy az Újvidékig vezető táj nagy részben feledtette a térdfájdalmakat. Első utunk a péterváradai vár megtekintése volt. Ott kaptunk egy rövid történelmi tájékoztatót egyik tanárunktól. A vár egy fellegrvár, magasabban állt, mint a város maga. A vár tetejéről be lehetett látni az egész vidéket.

Nagyon hangulatos volt. Kaptunk időt körbejárni a vár minden kis szegét-zugát. Találtunk ott régi ágyúkat, tankokat, még tenisz-pályát is, ahol a látogatók, kellemesen el tudták ütni az időt. A vár túlsó lábánál egy vásár sor állt, ahol mindenki kedvére talált szuvenírt a családnak. Miután mindenki kísértálta magát a várban, mentünk át a városba Újvidékre. Megnéztük a városházát és tettünk egy kisebb történelmi kirándulást. Megfogott a városban, hogy a gyalogos átkelő lámpája visszszámolt, hogy mikor vált át pirosról zöldre és, hogy mennyi ideig marad zöld. Ellátogattunk a korzóra, sétáló utcára, elnéztünk megnézni a püspöki palotát. A sétáló utca közepén egy utcai zenész játszott és énekelt. A diákok többségének nagyon tetszett.

Furcsa volt belegondolni, hogy ugyanez a folyó folyik el az iskolánk ablakai alatt, s itt talán azt a vizet mérjük, amit néhány hete egy unalmasabb óra alatt bámultunk az ablakból. Igaz kissé eltérőek lettek az eredmények, de ez lehetett a meglehetősen szennyezett Duna-part miatt is. A vízminta vizsgálat után indultunk tovább Belgrádba. Útközben Szalánkeménél tértünk le újra a Dunához, hogy a Tisza és a Duna összefolyásánál vehessünk mintát a két folyó összekeveredő vizéből. Segítettünk a fiatalabbaknak, hogy ők is megtanulják a vízmérésekkel kapcsolatos feladatokat.

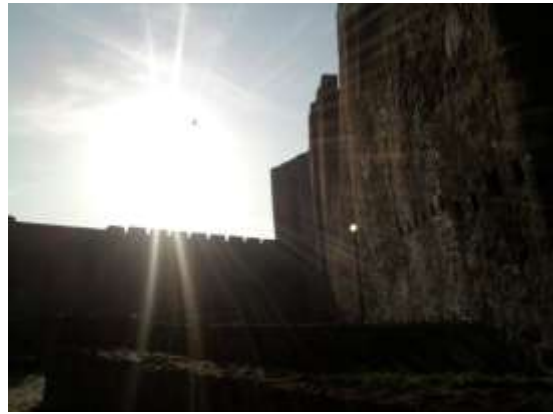
Innen Belgrádba mentünk s változatosság kedvéért itt is megnéztük a várat, egy rögtönzött történelem órán átismételtük a nándorfehérvári csatát. A vár nagyon szép volt és hasonlított a péterváradi várhoz. Itt találkoztunk a magyar követség alkalmazottjával, aki nagyon kedves volt velünk, elmondta, hogy valamikor ő is Thanos volt. A vár lábánál szuvenírosok voltak, és ha azon végig sétáltunk a város sétáló utcájába kerültünk, ami tele volt bolttal, de élelmiszerboltot nem találtunk. Egy helyitől kértünk útbaigazítást, akiről kiderült, hogy már volt Magyarországon, és elbeszélgettünk milyen szépek is a két ország nagy városai.

Dicsérte Budapestet, és nekünk is megtetszett Belgrád. A városnézés után, újabb út várt ránk. Egyenesen a szállásra Székelykévére. Ott családoknál szálltunk meg, miután felbomlottunk 8-10-10-es csoportokra, mindenkit elvezettek a szállásra. Megismertették velünk az ottani házirendet, mi szerint éjjél után csendben kell lenni. Dohányzás nincs a házban!! A mi „osztagunk” Klári, Levi, Bálint, Viktor, Eszti, Szilvi, Bogi és én ezt rendben megértettük és tartottuk is magunkat hozzá. Miután kipakoltuk a cuccainkat indultunk megnézni a tájházat, de itt nem voltunk sokat, mert már nagyon éhesek voltunk, ezért siettünk vacsorázni. Mindenki ugyanott evett. A Dani éttermében. A helyiek, kedveskedtek nekünk zenével, csocsóval is. Majd a vacsora után megbeszéltük a feladatokat, utána mindenki ment a szállására. Nagyon hosszú nap állt mindenki mögött, és már várták, hogy le tudjanak feküdni.

3. Nap:

A harmadik nap is nagy utazásnak nézett elébe. Korán reggel már 7-kor volt ébresztés. Mindenki a saját szállásán reggelizett meg. Az egész utazócsoport nagyon kimerült volt már az előző napi kirándulás miatt. Ezen a napon is nagyon sokat utaztunk, de legalább jól éreztük magunkat. Olyan sokrétű volt a harmadik nap, hogy a városok nevére már nem emlékszem, amiket meglátogattunk.

Ellátogattunk Szendrőre, ott elég sok időt eltöltöttünk. Megnéztük a vár romjait. Egy helyi vezető angolul körbevezetett minket, és tartott egy történelmi előadást is. Megtudtuk, hogy nagyjából ezer éve épült és 11 nap alatt fel tudták húzni az egészet. A török támadások idején sok mindent megélt a vár, és számos alkalommal cserélt tulajdonost is. Egyszer még a Szerb uralkodó a Hunyadi családtól is kért támaszt a törökök leverésével kapcsolatban. A vár menténél lévő folyóból, a Dunából vettünk vízmintát és a helyszínen elemeztük is.

Több kisebb csoportot alkotva, a végzős diákok Dénes, István, Klári és Én (Heni) mutattuk be, hogy hogyan kell elemezni pontosan a mintákat. Így a mérések pontossága már egybe hangolódott nagyjából. A csapat a harmadik napra már egy nagycsaládhoz hasonlított. A nagycsalád elindult a Vaskapu-szorozhoz a nap

folyamán. A buszos utazás ismét a térd tűrőképességét feszegette. De megint megérte. A hely nagyon szép volt a folyó, mintha tengerként pompázott volna előttünk, majd beszűkült. Itt a szoros bejáratánál állt Galambóc vára, talán a leglátványosabb az eddig látott egyáltalán nem kevés vár között. A várkapuba időnként beszoruló kamionok látványa önmagában is megérte az idejövételt.

A vízre nyúló vár egyik ágánál úgyszintén vízmintát elemeztünk, a csapattal. Nagyon hangulatos volt megint. Beszélgettünk, közben a tanárok tartottak egy kis történelmi háttért megint. Majd indultunk tovább a Gátig. Nagyon érdekes látvány volt, ahogy a vízszint ilyen magas szinten változott. 3 lépcsőben tárult elénk. A látvány felejthetetlen volt számunkra. Majd este visszatértünk a szállásra, vacsoráztunk és mentünk pihenni, hogy fel tudjunk készülni a másnapi utazásokra.

4. Nap:

A negyedik nap már nyugisabb napnak nézett előre. Már úgy érezte mindenki, hogy ki tudta magából pihenni az előző napi sétát, fáradságokat. Reggeli után, indultunk vissza első városunkba Adára, hogy az ottani diákokat felvegyük a busszal, és együtt induljunk tovább. Útközben megtekintettük a tavasziasan zöldellő deliblái homokpusztát. Rövid földrajzórát rögtönöztünk és megtudtuk, hogy ez volt Európa egyik legnagyobb homoksivatagja, de ez már egyáltalán nem látszik rajta, túl jól sikerült a rekultiváció. Ezt a szót a tanár úr mondta, először nem értettük, de elmagyarázta. Miután Adán felvettük barátainkat a busz hirtelen megtelt teengerekkel, és mókával. A buszsofőr 3+2-t rakott be a magnóba, amire mindenki eléd ideges lett, de azt mondta ne lázadjunk ez is vajdasági. Már mindenki ismerte a másikat. És mindenki tudott alkalmazkodni a másikhöz, és beszélni vele.

Tettünk egy utat Törökbecsére ahol a 48 diák a tanárokkal egy koszorúzáson vett részt. A két ország gyerekei egyszerre énekelték a magyar himnuszt. Elég megindító volt a számunkra. A Hungária-szobornál való látogatás folyamán egy koszorút is elhelyeztünk az iskola nevében. Majd a megemlékezést követően elindultunk beljebb a városba, és tettünk egy rövid körsétát, mivel nemsoká indultunk tovább egy vicces utazásnak.

Ellátogattunk az aracsi pusztatemplomba. Több mint 1000 éves. Egy kis történelmi háttérrel kaptunk egy ottani öregembertől. Én még külön is beszélgettem vele, hogy ott régen egy egész város volt, ahol most már csak egy puszta terület. Olyan erősen fúj a szél, hogy a templom falai sem tudták felfogni azt. Majdnem elvitt minket a szél. Nem is mondtam, hogy a busz lerakott minket az út szélén és egy traktorra kötött dupla utánfutón utaztunk a templomig és vissza. Az út a földesúton elég vicces volt,

mert olyan hepe-hupás volt, hogy néha úgy éreztük, mintha fel akarna borulni az egész minden diákkal együtt. De megérte ez az út is. Mert az arcsi puszta templomban kaptunk fejenként egy kézzel készített cserép képet. Ami örök emléket fog majd mindnyájunknak okozni, hogy ha akármikor rátekintünk. Ez a nap nem tűnt már olyan hosszúnak, mint az ezt megelőzőek, de viszont ugyanolyan szépnek. A nap vége felé még „haza” Adára fele menet, megálltunk vízmintát venni a Ferenc-csatorna régi zsilipjénél. Mivel sötét volt már akkor, elég nehézkes volt az elemzés. Így a helyiek besegítve telefonlámpa segítségével, tudtuk megfigyelni a színváltozásokat. Igaz, a telefon nem természetes fénye, nem adhat pontos ténytet... ezért újra elemeztük, meg újra és újra. Majd a sötétben indultunk tovább Adára. A jó kedvű diákokkal megtelt busz, szólt a 3+2, teljes létszámmal fuvarozott minket szálláshelyünkre, hogy meg tudjunk vacsorázni, és hogy utána egy utolsó estét töltsünk a Műszaki iskola diákjaival és tanáraival.

5. Nap:

Az utolsó nap... hát ez is eljött... mindenki jól érzi magát, így utolsó nap. De sajnálja, hogy el kell hagynunk Adát. Mindenki nagyon megkedvelte a várost és a diákokat. Reggeli után, egyből elmentünk csatlakozni a helyi Műszaki Iskola diákjaihoz, a suliba. Ahol megint szeretettel vártak minket, egy utolsó „vacsorával” vagyis reggelivel. Mindenki beszélgetett a másikkal, jól éreztük magunkat, sajnáltuk, hogy az az utolsó napunk velük. De tudtuk hogy nemsoká újra látjuk őket, és csak ez vigasztalhatott minket.

Egy közös szakmai program várt még ránk aznap. A két iskola diákjai összeültek, és együtt vették számításba az elemzéseket. A segítségüket vettük, hogy a számítógépes ismereteik alapján össze tudjuk hangolni a csoportok teljesítményét, elemzését. Mindenkinek egyszerűen ment. Tudtuk, hogy ők a számítógép világában elég ismertek. De most tapasztalhattuk is. A bevitt adattömeg után, egy kevés időt kapva búcsúztunk el tőlük, hogy folytathassunk az utunkat.

Várt még ránk két város. Zenta és Szabadka. Mind a két város nagyon szép volt. Elsőnek Zentára mentünk, ott tettünk egy kisebb városnéző sétát egy kis tanulással összekapcsolva.. A város levett minket a lábunkról. Elmentünk egy szoborhoz, ahol halottunk egy hosszabb történelmi beszámolót a zentai csatáról, és hogy milyen fontos városunk volt régen a Trianon előtt és után.

Mentünk tovább Szabadkára. Megtekintettük az ottani színházat. Mind magyar és szerb nyelven is ki vannak plakátolva a programok. A város belső része nagyon szép volt. Tettünk egy rövid sétát ott is. A főtér az hasonlított a budapesti terekhez, szinte teljesen megegyeztek. Az emberek itt is és az összes városban nagyon kedvesek voltak. Az egész kirándulás nagyon jó élményként marad meg mindannyiunkban. A város megtekintése után, várt ránk a szomorú hazaút.

A határig az út nem volt olyan sok, vagy csak nem tűnt, mert az öt nap alatt mindenki olyan szinten elfáradt, hogy a hazafele utat szinte végig aludta, bár volt, aki a buszon mindig csak aludt (KLÁRA).

Végre mikor a határhoz értünk, már úgy éreztük, hogy sikerünk van. De tévedtünk. Órákat kellett állnunk, mert egy turistabusz konvoj volt előttünk. Több órát kellett végigülnünk. Mikor átjutottunk a határon, már mindenki érezte, hogy újra itthon vagyunk. Igaz, mind a két országban otthon voltunk!

Az öt nap olyan gyorsan elment mindenki számára, hogy sajnált hazajönni, és szívesen maradt volna még. Ha nem is mindenki, de a csapat nagy része ezen az állásponton volt.

UTINAPLÓT KÉSZÍTETTE:

Kende Henrietta 12. E

Benkóczy Klára 12. E

Drotár Dénes 12. E

Török István 12. E